Символ відновлення та переродження, сили здолання ворожого та хибного

ЧОРНЕ СОНЦЕ

№ 12
23.05.2015

ЧАС РОЗПЛАТИ НАСТАВ

ГЕОПОЛІТИКА

ДЕМОКРАТІЯ ЧИ НАРОДОВЛАДДЯ

ЗА ЩО ВАРТО БОРОТИСЬ

Чи є демократія народною владою? Ні! Бо демократія — влада натовпу. Натовп — це не народ, це сукупність окремих одиниць, які пов'язані лише спільним знаходженням на певній території.

Народ — це живий організм. Народи складаються з людей, тому візьмемо за приклад людський організм. Організм має чіткий поділ на органи, які відповідають за рух, за споживання харчів, за їх перетравлення, за їх здобуття. Але не руки керують людським організмом, хоч без рук в нецивілізованому світі людина не вижила б. І не печінка керує людиною, хоч без неї життя неможливе. Керує людиною мозок — лише він здібний приводити в рух і систематизувати діяльність людини, спрямовувати її в певне русло.

Так само і в народовладді, де здібна еліта керує народом. Еліта походить з народу, але відрізняється від загалу своїми підвищеними активізмом, ідеалістичністю, жертовністю та працездатністю. Еліта є частиною народного організму і тому відчуває його потреби і проблеми, тому веде народ до їх вирішення, нових звершень, до самовдосконалення, до розширення життєвого простору. Якісний і кількісний зріст народу — ось мета діяльності народної еліти. Заради цієї мети можна убезпечити народний організм від шкідливих часток, які призводять до затримки його розвитку або навіть до деградації.

Ось народна влада — влада кращих над рівними. Рівними в праві на самоствердження і творіння в ім'я свого роду і цілого народу. Рівність не полягає в тотожності працюючого і ледаря, сильного і слабкого, розумного і тупого. Рівність полягає у наданні можливості ледарю стати працюючим, слабкому — сильним, дурному — розумним.

Ті, хто в повній мірі використовує цю можливість і є народною елітою. Своїм прикладом і керівництвом вони ведуть народ до розвитку і порядку.

Демократія — інструмент закріпачення та експлуатації народу, коли народний організм отруюється свободою вибору до самознищення заради примарного задоволення, стабільності і гострих відчуттів.

Народовладдя чи іншими словами націократія — ось природний стан здорового народного організму, який здатний до перемог у боротьбі за місце під сонцем і за свою кращу долю на арені світової боротьби.

Русин

ІСТОРИЧНІ АНАЛОГІЇ

ЛАСІ ДО УКРАЇНСЬКОЇ ЗЕМЛІ

Не живеться плохенькому буряту за Байкалом, не живеться напівмужчині-чеченцю в горах, не живеться дурнику московиту в запаскудженій ним же «деревне» тому, що не здатні створити вони під своїми небесами більш-менш пристойного життя. І як прийшов у злодійську душу кремлівського коротуна намір вдертися в Україну, то відразу ж все паскудне в РФ-ії прокинулося і полізло в благодатні краї, які століттями щедро напували своїм потом Українці.

Характерно, що і чеченець і бурят і московит — усі дружно верещать «это наша земля!» До такого всі викидні різних народів, що живуть на велетенських просторах світу, власними мізками додуматися не змогли б. Хто ж сьогодні цю дурнувату й злодійську ідею для них сформулював, щоб збити їх в чисельні орди та озброїти супроти світлоносної Української нації?

ІСТОРІЯ ПИТАННЯ

Та досить зазирнути навіть у недалеку минувшину, щоб пригадати, як совєтскій лідер Хрущов говорив, що «Советский союз» буде існувати могутньою світовою державою доти, доки братиме хліб, сталь і людські ресурси… з України …для освоєння Сибіру (!). Та цю думку сформував навіть не лисий московський мудрагель. Ще у 1941 році Гітлер відверто говорив про те, що здобуття благодатного краю — України забезпечить III рейху німецької нації 1000-літнє існування.

До таких же висновків прийшов дещо раніше ще один лисий недолюдок — Лєнін. Він переконував Троцького, свого єдиновірця, що ключем до побудови всесвітньої пролетарської держави є Україна з хлібом і сталлю, а також з її людськими ресурсами, що було найважливішим. І той скоро погодився і став працювати над питаннями зараження Української спільноти комуністичними облудними ідеалами.

Але й Володимир Лєнін не першим продумував, як грабувати Український народ. Московський цар Олександр II опісля смерті свого батечка Миколи I вказував на необхідність максимального змоскалення України та Польщі для того, щоб імперія Петра існувала вічно. Саме з його тез органічно витікали й Валуєвський циркуляр, і програми масового переселення московитів з депресивних (посучасному) регіонів Приволжя на береги Дінця, Дністра та Дніпра.

Та й «царь-освободитель» нічого особливого не придумав, а просто повторив думки своєї хитрої прабабусі німецького походження — Катерини II. Це вона відверто писала своєму фавориту і коханцю Григорію Потьомкіну про те, що навіть саме ймення «козак» повинне зникнути з пам'яті народної, щоб плавно перетворитися в принизливе «малорос». А одноокий Потьомкін ще й піддакував: «Здесь земли плодородные, климаты благодатные… Здесь может жить 100 миллионов твоих, матушка, подданных». А вона в листі-відповіді уточнює думку Потьомкіна:

«Верно всё, но мне нужны там не Украинцы, и не казаки, а православный московский народ».

За сучасною термінологією імператриця здійснювала перший геноцид Української нації, а більшовики лише повторили її спробу.

Проте і вона не була оригінальною в своїх загарбницьких планах щодо Русинів-Українців та їхніх земель. Можна безкінечно наводити приклади з письмен Візантії, монголо-татарської орди, Османів, німців у середні віки, які в той час збивалися у різноманітні лицарські ордени… Все, що з'являлося на тілі матінки планети Земля розбійницького з найдавніших часів, відразу ж кидало хижим оком на олюднений доброю працею край — Україну.

НАРОД-ВОЇН НА ОБОРОНІ СВОЄЇ БАТЬКІВЩИНИ

І мільйони разів вдиралися злодії до білих Українських хатин. Багато століть стогнала Українська людність під чужоземним гнітом. Здавалося, від безкінечної чисельності привнесених бід наша нація повинна зникнути з лику земного. Та вона лише мужніла, тому що вищі сили заклали в неї непоборний дух народу воїнів, об міць якого розбилися десятки могутніх царств, починаючи від Хазарського каганату і закінчуючи Радянським союзом. І завжди підлі загарбники верещали, коли їх вбивали на нашій землі, що вони несуть добро, злагоду й мир. Завжди вони намагались роззброїти благородних воїнів-захисників облесними словесами.

Нинішнє Українське лицарство прекрасно знає історію своє Батьківщини, і тому його неможливо обдурити ані лагідними мирненнями з просторів Європи, ані нахабною брехнею про «братній московський народ».

Навіть тисячі разів затурканий кремлівською пропагандою донеччанин нині розуміє, що московит йому не брат. Московиту брат або чеченець, або бурят, або інший будь-який монголоїд.

На останок хочеться застерегти всіх і з заходу і зі сходу, ласих до Українських земель, від того, щоб з розбоями ступати загарбницькою ногою на Українські землі. Уже ніколи не матимуть успіху на Українських землях заброди навіть з найхитрішими ідейними облудами. Розум людей козацького роду їх вже просто не сприймає, тому що за всіма вашими словами чується винятково одне бажання — відібрати дароване Всевишньою силою право Українців жити на своїй землі у власній державі. Якщо ви зі своїми ницими загарбницькими посяганнями будете приходити до нас, ви будете тут помирати. Такою буде наша воля і наша відповідь.

Оберіг

ШЛЯХ БОРОТЬБИ

ОБОРОНА МАРІУПОЛЯ

перший бій азовців

Нині нездоланним форпостом Українства на мапі світу стоїть славне місто Маріуполь. Горде і самобутнє, з налагодженою міською і промисловою інфраструктурою. Маріуполь досі є ласим шматком Української держави, на який посягають вроджені злочинці, котрі нагнані злою волею кремлівського недолюдка на берега Дінця з найтемніших теренів Московії. В Маріуполі, як і в Криму, знаходився значний контингент Збройних Сил і внутрішніх органів МВС. Проте, коли Москва запустила сюди метастази «рузского міра», ті, хто зобов'язаний боронити державу від посягань загарбників, принаймні, розгубилися. Це є неспростовним фактом.

Маріуполь — Українське місто, яке незруйноване московськими посіпаками і яке живе мирним повноцінним життя, є для всього світу незаперечним свідченням того, що путінські плани не реалізувалися і жодного сухопутного «мосту» до Криму не буде, а його юродиве породження «новоросія» приречене на поступове й болісне для Московії здихання. Схоже, що пожежа III світової війни спинилася саме на рубежах під Маріуполем. Відвоювання та захист цього приазовського форпосту — це єдина успішна військова операція, яку провели патріоти України під час останньої, але далеко не першої, війни з московськими загарбниками. Залишається лише щиро шкодувати, що режим Януковича зумів повністю звільнити силові структури від патріотично настроєних фахівців. Але, на щастя, наше цивільне суспільство змогло зростити покоління патріотів, які не стали чекати якихось сумнівних наказів, а зорганізувалися й виступили на захист Вітчизни.

Ми поспілкувались із другом Алексом, який ще з часів «чорних чоловічків» разом із побратимами захищав Україну.

— Я народився і виріс у Сєвєродонецьку Луганської області. Добре пам'ятаю збіговисько, яке ще 10 років тому намагалося розірвати унітарну державу, агітуючи за федералізацію в моєму місті. Ще будучи юнаком я дивувався, чому воно тоді не отримало ані належної правової оцінки, ані відсічі від силових органів.

Перебуваючи на навчанні у столиці України, я часто відвідував збори організації «Патріот України» і відразу ж помітив, що її діяльність відрізняється від діяльності інших патріотичних утворень:

— суворою організованістю членських рядів,

— чіткою визначеністю своїх цілей,

— адекватністю відповідей на дії влади,

— сміливістю керівників, які не шукали компромісів ані з кримінальним світом, ані з криміналом, котрий перебував при владі.

Незважаючи на всі перешкоди і репресії, патріотичний рух лише набирав сили. Особливо мені сподобалося те, що керівники «Патріоту України» з відразою засудили політику національної зради, яку проводив президент Ющенко. Вони попереджували, що ця політика веде до влади у Києві прямих ворогів України.

«Відріжуть шлях назад — будемо штурмувати Ростов»

А далі був Майдан, який перекреслив плани Путіна «проковтнути» Україну методом негласної експансії та дивних договорів, які по шматками й шматочками здавали країну Московії.

Пряма інтервенція до Криму не зустріла жодної відсічі. Тепер влада виправдовується такими словесними вивертами, які, як говориться в народі, «і на голову не налазять». Спалахнули Донецьк, Луганськ. Загорівся і Маріуполь. Проте силові структури продовжували бездіяти, очікуючи наказів навіть не з Києва, а з Брюсселю та від ООН.

В той буремний час я мав довіру тільки до лідерів «Патріота України», яких буквально кілька днів тому звільнив з в'язниці народний гнів. Тому я беззаперечно виконав їхній наказ в кінці квітня 2014 року вирушити на південь України на базу під Бердянськом. Звичайно, я хвилювався, тому що гнітила невизначеність. Проте прекрасно розумів, що бойова інформація не може бути загальнодоступною, і терпляче чекав, готовий виконати все, що накажуть люди, яким він віддав свою довіру.

На бердянській базі «Патріоту України» зібралося до трьох десятків молодих людей. У нас було в наявності кілька стволів нарізної зброї. У мене були автомат і ПМ. Кілька разів 30 квітня і на початку травня ми виїжджали до Маріуполя для відловлювання злочинців і бойовиків, які з якогось дива називали себе сепаратистами.

Самі вони цього придумати не могли, тому що навіть не уявляють і по сьогодні, що слово «сепаратист» означає.

В ніч з 5-го на 6-те травня я отримав наказ на своєму «Мерседесі Віто» супроводжувати автобус і ще одну легкову автомашину до міського райвідділу міліції. В моєму авто було п'ятеро — я, Худий, Боцман, Хорс і Собр. Їхали, не заїжджаючи в Мангуш. Зазначаю, що в більшості рядових бійців зброї не було. Поблизу Агробази відбувалися якісь події.

І буквально через 10-15 секунд з'ясувалося, що на нас чекала озброєна засідка.

На узбіччі я помітив трьох чоловіків, які вели по нам прицільний вогонь.

Швидкість авто була шалена, близько 120–130 км/год. До того ж я вів автомобіль викрутасами, щоб уникати куль, які посилалися в нас з кулемета і автоматів. Проскочивши засідку, ми помітили, що решта колони від нас відстала. До того ж постріли не вщухали. Більшість наших були там зовсім беззбройні. Рішення повернутися назад і вступити в бій із «сєпарами» прийшло саме собою, адже ми всі мали чим боронитися. Троє вискочили з автомобіля і відкрили вогонь в бік ворога. В ту ж мить по рації нам повідомили, що один автомобіль виведено з ладу.

Я розвернув автомобіль і поїхав разом з Хорсом у бік бою. Нам вдалося затиснути засідку з двох сторін. Вороги не витримали нашого вогню і стали розбігатися, кидаючи зброю.

Нам вдалося вбити кулеметника ледь не першими пострілами. Потім ми наздогнали і арештували ще трьох бойовиків, серед яких виявився «міністр оборони ДНР».

Ще, принаймні, двоє встигли вскочити у «Мітсубісі Аутлендер» і втекти.

Ми допитали затриманих і з'ясували, що засідка була організована саме на моє авто, на чорний «Мерседес Віто». Вороги планували вбити усіх, хто був в автомобілі.

Ми оперативно зв'язались з нашими військовими та міліцією, щоб доповісти про подію та захоплення одного з організаторів кволої фейкової республіки. Ми доправили затриманих до аеропорту. «Міністра» на гелікоптері відразу ж відправили до Києва. Його подальша доля мені невідома. Військові бачили наш бій, проте не допомагали нам. Буцімто було складно відрізнити нас від найманих вбивць, щоб використовувати снайперський вогонь.

Ми перекантувалися в аеропорту і зранку повернулися на базу. До часу оборони райвідділку міліції у Маріуполі я знаходився на базі.

Коли ми прибули туди на допомогу правоохоронцям, були дуже здивовані наказом не відкривати вогонь на ураження озброєних «сєпарів».

До всього іншого, під приміщенням, в якому працювали озброєні представники влади, котрі зобов'язані захищати мирних людей і конституційний лад країни, зібрався збуджений і озвірілий натовп. Міліціонерів на вулиці фактично не було. Щось незрозуміле творилося в самому приміщенні, чулися постріли. Наші хлопці, не вагаючись, приступили до затримання найактивніших підбурювачів натовпу. Втративши своїх організаторів, натовп суттєво порідшав. Арештованих ми передавали працівникам саме того відділу, який штурмували московські найманці. Яке ж було моє здивування, коли я дізнався, що наступного дня їх всіх випустили! Якби цього не сталося, то і приміщення райвідділку наступного дня не горіло б і не загинуло б кілька правоохоронців!

Влада не розуміла, що бойовики все одно реалізовуватимуть кремлівський план.

Тоді потрібно було діяти без жодних «жестів доброти».

9-го травня на захист того ж таки приміщення райвідділу міліції, що знаходиться поблизу міської ради Маріуполя нас супроводжував БМП Збройних Сил. І кілька десятків добровольців знову виконали ту роботу, яку повинні були б виконувати правоохоронці — їх числилося за тим райвідділом не менше двох сотень.

Мені у пам'ять врізались слова побратима Черкаса, які він сказав, коли почали ширитись чутки про те, що ворог нас заманює у Маріуполь, щоб захопити Бердянськ і відрізати патріотів від України. «Ну що ж, — сказав він, — відріжуть шлях назад — будемо штурмувати Ростов!»

Розповідь записав Оберіг

КНИЖКОВА ПОЛИЦЯ

БОРОТИСЬ — ЗНАЧИТЬ ЖИТИ

Юрій Горліс-Горський. «Холодний Яр».

Книга яскраво відображає особливості історичної епохи початку XX ст. Ця книга — мемуари військового Армії УНР, який згодом став до

лав боротьби за Українську ідею поряд з холоднорівцями. У книзі читач знайде безліч унікального матеріалу: спогади, документи та світлини складаються в яскравий образ поборника давніх Українських вольностей. Автор влучно описав значення Гайдамацького полку Холодного Яру для Української історії, зазначивши, що вона є живим прикладом того, «як невеликі числом, але незламні духом можуть успішно боротися з незрівнянно сильнішим ворогом». Події Холодного Яру майже через сто років набувають нового значення, адже саме зараз для справжнього борця за Українську націю важливими є стійка віра та незламний дух, які надихають на подвиги в ім'я України.

Микола Шудря. «Лицарі булави. Розповіді про Українських гетьманів».

До збірки входять життєписи славних Українських гетьманів Козацької доби, а також політичних і військових діячів інших країн. Для

читачів у першу чергу будуть цікавими біографії козацьких очільників, які автор оригінально подав на сторінках своєї книги: факти з життя кожного козака доповнюються їх портретними зображеннями та цитатами з джерел. В уяві одразу оживають образи гетьманів, чиї діяння пройшли крізь віки та стали прикладами для наслідування майбутніми поколіннями. Дійсно, волелюбність та сила духу козаків — те, що мусить перейняти кожен Українець у боротьбі на власну націю на усіх фронтах.

Юрій Руф. «Час революції».

Збірка націоналістичної поезії хронологічно охоплює період від Майдану до військових дій на Сході України. Читаючи її, цікаво спостерігати за змінами поданих у віршах настроїв і думок. Відповідно, цікаво порівнювати міркування поета з власними емоціями та баченням подій.

Безумовно, варто перечитати усі ці твори, щоб переконатися: перемога за тими, хто має незламну віру в Ідею нації.

Лисеня

СИМВОЛИ І ЗНАКИ

ЧЕРВОНО-ЧОРНИЙ СТЯГ

Історія червоно-чорного знамена, що є за своєю значущістю для Українського націоналіста доленосним та святим, сягає своїх коренів сивої доби козаччини. Ще в 1891 році художник Ілля Рєпін намалював на картині «Запорожці пишуть листа турецькому султану» жовто-блакитний та червоно-чорний прапори, які, в свою чергу, були списані з оригінальних козацьких клейнодів зібрання Дмитра Яворницького.

Після боїв Українських Січових Стрільців на горі Лисоні вони дислокувались під Дністром в околицях Миколаєва. Саме там у листопаді 1916 р. на базі УСС виникло Лицарство Залізної Остроги. Члени ордену носили на одностроях чорно-червону кокарду.

У 20-ті роки XX сторіччя галицькі пластуни використовували цей стяг, оскільки польська влада, що тоді панувала на землях Західної України, унеможливлювала використання синьо-жовтих прапорів. У 1941 році на своєму II Великому Зборі Організація Українських Націоналістів обрала саме червоно-чорний стяг офіційним символом своєї організації, затвердивши окремим розділом символізм прапора. Всім відомо, що червоний колір темно-бордових відтінків позначає кров, пролиту в боях за Батьківщину, а чорний — журбу, тугу за полеглими побратимами (у деяких варіаціях — колір Українських чорноземів). Мотиви звернення в Українських художніх творах до червоно-чорних кольорів відбиваються у творчості Романа Купчинського (поема «Скоропад, 20-ті рр.. XX ст.), Василя Стефаника (новела «Сини», 1922 р.), Миколи Угрина-Безгрішного (п'єса «Лицарі Залізної Остроги», 1934 р.), Тараса Крушельницького (пісня «Гей-гу, гей-га», 1929 р.) тощо.

Хоча у 1964 р. ОУН прийняла офіційним прапором «…блакитний прапор з золотим тризубом з мечем, уміщеним у центрі полотнища…», червоно-чорний прапор був популярним в Українському підпіллі, особливо на Заході України. Радянська влада не надавала значення цим сакральним кольорам, ба навпаки — у

1964 році поет, нині — Герой України Дмитро Павличко написав слова пісні «Два кольори», яка відразу ж стала популярною в Україні та лишається такою й понині.

Під час Зимової революції 2014 року червоно-чорний прапор залишався одним з основних символів повстанського волевиявлення та громадянської непокори. Цей прапор з незначними варіантами оформлення використовували різні повстанські сотні, десятки, націоналістичні організації. Попри зусилля московської пропаганди, що намагається полити брудом кольори, дорогі кожному Українцю, все більше людей в Центрі та на Сході України користуються червоно-чорними стрічками, вишиваним гаптуванням, іншими елементами декору та прикрасами, де основним колористичним мотивом є червоно-чорний.

Гном

ЗАКОН І ПРАВО

ПРАВО НА ЗЕМЛЮ

Хтось із нас щойно прибув на війну, інші воюють кілька місяців, а хтось — вже понад рік. Ми йшли сюди не за нагородою, а задля захисту своєї рідної землі і Української нації. Та не всі знають, що для учасників бойових дій передбачена можливість отримати за самовіддану справу частину Української землі у власність.

Кожний учасник бойових дій, статус якого підтверджено відповідним посвідченням має право отримати по 1 земельній ділянці кожної з 6 категорій земель:

- Для ведення фермерського господарства
- Для ведення особистого селянського господарства (2,0 га);
- Для садівництва (0,12 га);
- Для будівництва житлового будинку (у селах — 0,25 га, в селищах — 0,15 га, у містах — 0,10 га;
- Для будівництва дачі (0,10 га);
- Для будівництва гаражів (0,01 га).

Передусім необхідно вибрати вільну земельну ділянку, переглянувши Генеральний план міста чи Публічну кадастрову карту України в Інтернеті, або ж надіславши відповідний запит до місцевого територіального органу Державного агентства земельних ресурсів. У запиті варто зазначити цільове призначення, орієнтовну площу ділянки, орієнтовне місце розташування.

Після вибору земельної ділянки варто звернутися до державного кадастрового реєстратора місцевого територіального органу Держземагенста та замовити викопіювання з кадастрової карти або плану (31 грн.).

Для отримання вибраної ділянки треба написати клопотання до:

- Сільської, селищної, міської ради
- Районної державної адміністрації
- Місцевого територіального органу Держземагенства
- ОДА, які на їхній території передають земельні ділянки із земель держ. власності, крім випадків, визначених вище, у власність або у користування у межах міст обласного значення та за межами населених пунктів, а також земельні ділянки, що не входять до складу певного району, або у випадках, коли районна держ. адміністрація не утворена, для всіх потреб.
- КМДА, яка у межах її території передає земельні ділянки.

У цьому клопотанні потрібно зазначити цільове призначення земельної ділянки та її орієнтовні розміри. До клопотання додати:

- Зображення бажаного місця розташування земельної ділянки (викопіювання з кадастрової карти або плану)
- Копію паспорта
- Копія посвідчення Учасника бойових дій
- Погодження землекористувача (якщо ділянка перебуває у користуванні інших осіб)
- Документи, що підтверджують досвід роботи у сільському господарстві або наявність освіти, здобутої в аграрному навчальному закладі (у разі надання земельної ділянки для ведення фермерського господарства).

Органам влади і самоврядування, забороняється вимагати додаткові матеріали та документи, не передбачені цією статтею.

Клопотання розглядається у місячний строк і дає дозвіл на розроблення проекту землеустрою або надає мотивовану відмову.

Проект землеустрою щодо відведення земельної ділянки розробляється підприємствами, список яких є на сайті Держземагенства. Про строки розробки Ви домовляєтесь з конкретним підприємством.

Якщо у місячний строк з дня реєстрації клопотання Вам не надано дозволу на розроблення проекту землеустрою або мотивовану відмову у місячний строк з дня закінчення зазначеного строку, Ви маєте право замовити проект землеустрою без надання такого дозволу, про що письмово повідомляєте відповідний орган влади. До письмового повідомлення додається договір на виконання робіт із землеустрою.Цей проект треба погодити з територіальним органом Державного агентства земельних ресурсів України.

У разі місцезнаходження земельної ділянки у межах населеного пункту або на якій планується розташування об'єкта будівництва, необхідне також погодження з управлінням з питань містобудування та архітектури місцевої державної адміністрації.

Ці органи зобов'язані протягом 10 робочих днів з дня одержання проекту чи копії проекту землеустрою безоплатно надати або надіслати рекомендованим листом з повідомленням розробнику свої висновки (погодження або відмова).

Підставою для відмови може бути лише невідповідність положень проекту землеустрою вимогам законів та прийнятих відповідно до них нормативно-правових актів, документації із землеустрою або містобудівній документації.

Вимагати не передбачені законом документи (експертизи) заборонено.

Перелік документів до проекту землеустрою визначений ст. 50 Закону України «Про землеустрій».

Для подальшої реєстрації земельної ділянки необхідно звернутись до державного кадастрового реєстратора із заявою про державну реєстрацію земельної ділянки самостійно або уповноважити на це землевпорядну організацію (зазначивши це у договорі).

До заяви додається:

- Копія Вашого паспорту
- Копія ідентифікаційного коду
- Копія договору та довіреності діяти від Вашого імені,
- Погоджений проект землеустрою (за потреби, позитивний висновок експертизи),
- Документ, що підтверджує оплату за послуги з державної реєстрації земельної ділянки (65 грн).

Строк розгляду заяви — 14 днів.

Державний кадастровий реєстратор перевіряє вірність складення документів, визначає чи межі нової ділянки не порушують меж вже існуючих зареєстрованих ділянок та реєструє Вашу земельну ділянку і видає Вам витяг із Державного земельного кадастру про земельну ділянку із зазначенням кадастрового номеру. Витяг коштує 53 грн.

Відмова у передачі Вам земельної ділянки у власність або залишення заяви без розгляду питання може бути оскаржене в суді.

На завершення необхідно провести реєстрацію права власності на земельну ділянку. Для цього подається заява про державну реєстрацію прав та їх обтяжень до представництва Державної реєстраційної служби України яка здійснює таку реєстрацію або до Центрів надання адміністративних послуг.

До заяви додаються:

- Копія паспорту та ід. коду
- Засвідчена копія рішення про безоплатну передачу земельної ділянки
- Витяг із Держ. зем. кадастру
- Документ про сплату держмита (119 грн.)
- Документ про оплату витягу з Державного реєстру прав (120 грн.).

Строк розгляду заяви — 5 робочих днів. Перелік підстав відмови у реєстрації зазначений у ст. 24 Закону України «Про державну реєстрацію речових прав на нерухоме майно та їх обтяжень». Якщо всі документи надані та правильні, видається Свідоцтво про право власності на земельну ділянку та витяг із держреєстру речових прав на нерухоме майно та їх обтяжень що засвідчує право власності на земельну ділянку.

Лікург

Редакція залишає за собою право редагувати матеріали. У передруках посилання на джерело є обов'язковим. Редакція може не поділяти думки автора і не несе відповідальності за достовірність поданих матеріалів. У номері використані окремі ілюстрації та фотографії, взяті із відкритих джерел в інтернеті.

Архів випусків у спільноті ВК: **vk.com/chorne.sonce**

На сторінці 2 використаний малюнок автора Латтітель

Головний редактор, верстка Вирій
Ідеологічний редактор Доктор
Літературний редактор Оберіг
Коректор-консультант Галайда
Дизайн обкладинки Оля Крук
Технічний редактор Лисиця
Розповсюдження Сцила

ВИДАННЯ ПОЛКУ «АЗОВ»

Надсилайте відгуки і пропозиції за адресою:
redaktor.cs@gmail.com

Видано у зоні бойових дій